

Sygn. akt: III AUa 1051/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSO del. Beata. Michalska

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Łodzi

sprawy **S. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 2766/12;

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1051/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił **S. D.** prawa do wyrównania świadczenia w związku

z przeliczeniem podstawy wymiaru emerytury, podnosząc, że dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 3 kolejnych lat kalendarzowych (121,51 %) jest nadal wskaźnikiem dla ubezpieczonego najkorzystniejszym.

W odwołaniu od decyzji **S. D.** zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia organu rentowego, który, jego zdaniem, błędnie obliczył wysokość należnej emerytury, przyjmując do wyliczeń wynagrodzenia z 3 kolejnych lat kalendarzowych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 2766/12, Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

S. D. urodził się (...) Od 21 sierpnia 1991 r. pobierał rentę inwalidzką III grupy. Następnie uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanej na stałe. Od 1 grudnia 2004 r. ubezpieczonemu przyznano prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Decyzją z 2 października 1991 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ustalając podstawę wymiaru renty, przyjął wynagrodzenie z 3 kolejnych lat kalendarzowych 1982 – 1984, co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 121, 51 % oraz kwotę bazową 1 700 000 zł. Wskutek waloryzacji, decyzją z 21 sierpnia 1996, podstawa wymiaru emerytury ustalona została, jako iloczyn wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 121,51 % i kwoty bazowej 666,96 zł.

Decyzją z 17 stycznia 2007 r. organ rentowy przyznał **S. D.** prawo do emerytury wcześniejszej od daty osiągnięcia wieku emerytalnego (tj. od 15 stycznia 2007 r.). Ustalając podstawę wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 121, 51 % oraz kwotę bazową w wysokości 666,96 zł. Tą samą kwotę bazową uwzględniono obliczając część socjalną emerytury. Nadto uwzględniono 27 lat i 3 miesiące okresów składkowych. Obliczona w ten sposób emerytura wyniosła 955, 25 złotych brutto.

Rozpoznając wniosek **S. D.** z 27 kwietnia 2007 r., w którym to ubezpieczony zażądał ustalenia nowego wymiaru świadczenia w oparciu o przedłożone karty zarobkowe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, decyzją z 14 czerwca 2007 r., przeliczył emeryturę ubezpieczonego przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 40,84 – ustalony z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1987 – 1996 oraz kwotę bazową 1 977, 20 zł. Ustalona w ten sposób wysokość emerytury była jednak niższa niż emerytura ustalona w decyzji poprzedniej.

Rozpoznając wniosek z 25 kwietnia 2007 r., którym to ubezpieczony wniósł obliczenie wysokości emerytury z 10 kolejnych lat 1982 – 1991, organ rentowy, decyzją z 13 lipca 2007 r. przeliczył emeryturę **S. D.** przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 44,36 %, ustalony w oparciu o 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. 1987 r. – 1996 r., oraz kwotę bazową 1 977, 20 zł. W tym stanie rzeczy wysokość emerytury wyniosła 785,28 zł brutto. Z tego powodu organ rentowy w dalszym ciągu wypłacał emeryturę w dotychczasowej wysokości.

W odwołaniu od rzeczony decyzji ubezpieczony wniósł o przyjęcie do obliczenia wysokości emerytury wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ustalonego z 10 lat 1982 – 1991 oraz kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania prawa do emerytury wcześniejszej – 15 stycznia 2007 r. – 1 977, 20 zł. Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 5 czerwca 2008 r., sygn. akt: VIII U 2104/07, oddalił odwołanie. Apelacja ubezpieczonego oddalona została wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 maja 2009 r. w sprawie III AUa 1017/08.

Wnioskiem z 2 kwietnia 2009 r. **S. D.** wniósł o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1969 – 1981 r. wpisanych do legitymacji ubezpieczeniowej. Decyzją z 15 września 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przeliczenia emerytury z uwagi na wątpliwości, co do wysokości wykazanych w legitymacji wynagrodzeń i autentyczności pieczętek firmowych. Odwołanie ubezpieczonego zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 12 października 2011 r.

w sprawie VIII U 2258/09.

Wnioskiem z 2 kwietnia 2012 r. ubezpieczony zażądał ponownego przeliczenia emerytury. Decyzją z 11 maja 2012 r. organ rentowy przeliczył emeryturę **S. D.** przyjmując za podstawę wymiaru składek kwotę minimalnego wynagrodzenia w okresach, w których wynagrodzenie nie zostało udokumentowane tj. od 17 lipca 1963 r. do 28 lipca 1967 r. i od 18 sierpnia 1967 r. do 8 listopada 1967 r. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął dotychczasową podstawę jej wymiaru, uznając, że przyjęte do przeliczenia kwoty minimalnego wynagrodzenia pozostają bez wpływu na wysokość świadczenia.

Wnioskiem z 5 czerwca 2012 r. ubezpieczony zażądał przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury zarobków z 10 lat 1982 r. – 1991 r.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł przekonania, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. W rozpoznawanej sprawie

w sporze pozostawał przyjęty przez organ rentowy (1) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru oraz (2) przyjęta kwota bazowa. Ubezpieczony domagał się bowiem przyjęcia wskaźnika obliczonego na podstawie wynagrodzeń z kolejnych 10 lat kalendarzowych 1980 – 1990 z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, nie zaś wskaźnika 121,51 %, obliczonego z 3 kolejnych lat 1982 r. – 1983 r. Nadto ubezpieczony wniósł o przyjęcie kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania prawa do emerytury, kwestionując fakt przyjęcia do obliczeń kwoty bazowej przyjętej do wyliczenia wysokości wcześniej pobieranej renty. Poza sporem pozostawała wysokość przyjętych przez Sąd wynagrodzeń w poszczególnych latach. Decyzją z 17 stycznia 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął do ustalenia podstawy jej wymiaru podstawę przyjętą do ustalenia wysokości dotychczas pobieranej przez ubezpieczonego renty z tytułu niezdolności do pracy tj. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 121,51 % i kwotę bazową 666,96 zł. Inne warianty obliczeń wysokości emerytury stanowiły dla **S. D.** rozwiązania mniej korzystne, niż to przyjęte w przywołanej decyzji z 17 stycznia 2007 r. Rozpoznając wniosek ubezpieczonego z 25 czerwca 2007 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych w decyzji odmownej z 13 lipca 2007 r. wskazał, że przyjęcie wskaźnika 44,36 %, ustalonego na podstawie wynagrodzeń z 10 kolejnych lat tj. 1987 – 1996 oraz kwoty bazowej 1 977, 20 zł jest opcją mniej korzystną dla ubezpieczonego niż ww. W postępowaniu sądowym, wszczętym wskutek odwołania ubezpieczonego od decyzji z 13 lipca 2007 r., Sąd Okręgowy dokonał hipotetycznego wyliczenia emerytury przy przyjęciu do wyliczenia jej wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 69,45 % ustalonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu tj. 1964 – 1967, 1969 – 1974, 1982 – 1991, przyjmując za lata 1964 – 1967 i 1969 – 1974 wynagrodzenia minimalne. Zastosowanie wskaźnika podstawy wymiaru 69,45 % i kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania emerytury – 1 977, 20 zł skutkowało ustaleniem wysokości emerytury na kwotę 1 023,51 zł, podczas gdy emerytura obliczona w sposób dotychczasowy po waloryzacji od 1 marca 2008 r. wyniosła 1 093, 93 zł. Zakwestionowaną decyzją z 20 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił **S. D.** prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Dotychczasowy wariant stanowi, bowiem rozwiązanie najkorzystniejsze dla ubezpieczonego. Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy prawidłowo zastosował się do treści przywołanego przepisu ustawy, gdyż ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie był wyższy od wskaźnika poprzednio obliczonego. Brak więc podstaw do ponownego obliczenia emerytury według podstawy wymiaru składek wskazanej przez ubezpieczonego. Dodatkowo Sąd podkreślił, że w świetle art. 111 ust. 2 ustawy, do obliczenia wysokości emerytury uwzględnić można wyłącznie kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia tj. kwoty 717,16 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

W apelacji z 22 maja 2013 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w Łodzi) ubezpieczony zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wskazując, że wysokość przyznanej mu emerytury oparta została o błędną kwotę bazową przyjętą dla potrzeb obliczeń dotychczas pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, podczas gdy właściwą jest kwota bazowa obowiązująca w chwili nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury w 2007 r. W ocenie skarżącego w 2007 r. przyznana mu emerytura powinna wynosić 2666,83 zł. W chwili obecnej wysokość otrzymywanego świadczenia wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym wynosi natomiast 1360, 31 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i z tego powodu podlega oddaleniu.

Treść wywiedzionej przez **S. D.** apelacji nakazuje przyjąć, że ubezpieczony nie zgadza się z wysokością przyznanej mu emerytury w kwocie po waloryzacji od 1 marca 2008 r. – 1 093, 93 zł, upatrując powodu jej rzekomego zniżenia w błędnie przyjętej, jego zdaniem, kwocie bazowej ustalonej dla potrzeb dotychczas pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy – 666, 96 zł, podczas gdy właściwą kwotą bazową winna być ta obowiązująca w chwili nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury – tj. w 2007 r. Dodać należy, że skarżący nie sformułował żadnego zarzutu, co do prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny, nie dostrzegając

więc żadnych podstaw do kwestionowania prawidłowości ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego z urzędu, ustalenia te podzielił przyjmując je za własne.

W świetle bezspornych ustaleń faktycznych prawidłowość zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego, a w konsekwencji decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 20 czerwca 2012 r., nie może budzić żadnych wątpliwości. Decyzją z 17 stycznia 2007 r. organ rentowy przyznał **S. D.** prawo do emerytury od 15 stycznia 2007 r. tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto podstawę wymiaru dotychczas pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie, bowiem z treścią art. 21 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty lub podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przyjęty z wyliczeń renty wyniósł 121,51 %, kwota bazowa zaś 666,96 zł. Wysokość emerytury po przeliczeniu od dnia 15 stycznia 2007 r. wyniosła 955,25 zł. Organ rentowy rozpoznając kolejne wnioski **S. D.** o przeliczenie przyznanej mu emerytury przy uwzględnieniu żądanych lat podlegania ubezpieczeniu konsekwentnie odmawiał prawa do takowego przeliczenia, argumentując, że dotychczasowy wariant świadczenia jest dla ubezpieczonego wariantem najkorzystniejszym. W decyzji z 14 czerwca 2007 r. organ rentowy wskazał, że przyjmując za podstawę wymiaru składek wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. od stycznia 1987 r. do grudnia 1996 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosiłby 40,84 %. Przy zastosowaniu kwoty bazowej 1 977,20 zł wysokość świadczenia wyniosłaby 760,62 zł., a więc mniej niż świadczenie dotychczas wypłacane ubezpieczonemu. We wniosku z 25 czerwca 2007 r., ubezpieczony zażądał obliczenia wysokości emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzeń za pracę uzyskiwanych z 10 lat zatrudnienia tj. 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zaś uwzględnienia okresu 1982 – 1991 r. podnosząc, że okres ten wykracza poza okres dwudziestolecia poprzedzającego nabycie prawa do emerytury – 15 stycznia 2007 r. (wniosek o emeryturę złożono 2 stycznia 2007 r.). Stosownie, bowiem do art. 15 ust. 1 i 6 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Z uwagi na to, do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru organ rentowy zaliczył lata 1987 – 1991, co skutkowało uzyskaniem wskaźnika 44,36 %. Uwzględniając kwotę bazową obowiązującą w 2007 r. – 1977,20 zł, wysokość świadczenia emerytalnego wyniosła 785,28 zł, a więc w dalszym ciągu mniej niż świadczenie obliczone zgodnie z treścią decyzji z 17 stycznia 2007 r. Po waloryzacji od 1 marca 2008 r. wysokość emerytury pobieranej przez **S. D.** wyniosła bowiem 1093,93 zł. Na marginesie powyższych rozważań dodać należy, że kwestia prawidłowości dotychczasowych obliczeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w tym zasad stosowania odpowiedniej kwoty bazowej stanowiła przedmiot rozważań m.in. Sądu Okręgowego w Łodzi. Wyrokiem z 5 czerwca 2008 r., sygn. akt VIII U 21094/07 Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od przywołanej wcześniej decyzji organu rentowego z 13 lipca 2007 r. Zobowiązany do hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych 1964 – 1967, 1969 – 1974, 1982 – 1991, przyjmując za lata nieudokumentowanego wynagrodzenia kwoty najniższego wynagrodzenia w j.g.u. (za lata 1964 – 1967, 1969 – 1974), wskaźnik wyniósłby 69,45 %. Przy zastosowaniu kwoty bazowej z dnia przyznania prawa do emerytury – 1977,20 zł, emerytura wyniosłaby 1 023,51 zł. A więc mniej niż emerytura w dotychczasowej wysokości. Dodać należy, że Sąd Okręgowy słusznie wskazał, iż nie jest możliwym przyjęcie wskaźnika obliczonego według zasad dla świadczenia rentowego, a kwoty bazowej właściwej dla świadczenia emerytalnego. Przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 121,51 % pociąga za sobą konieczność uwzględnienia kwoty bazowej z daty przyznania renty tj. kwoty 717,16 zł, nie zaś kwoty z chwili przyznania prawa do emerytury tj. z 2007 r. – 1977,20 zł. Analogicznie, bez wpływu na wysokość świadczenia pozostawało rozpoznanie wniosku z 2 kwietnia 2012 r. Organ rentowy wskazał,

że przyjęcie za podstawę wymiaru składek kwot minimalnego wynagrodzenia w okresach nieudokumentowanego wynagrodzenia tj. od 17 lipca 1963 r. do 28 lipca 1967 r. i od 18 sierpnia 1967 r. do 8 listopada 1967 r. nie powoduje zmiany w wysokości wypłacanego świadczenia, przenoszącej kwotę dotychczas wypłacaną.

Z akt sprawy wynika, więc jednoznacznie, że w świetle niekwestionowanych w treści apelacji danych dotyczących okresów zatrudnienia oraz wysokości zarobków osiągniętych wówczas przez **S. D.**, obliczenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonane zostały zgodnie z obowiązującymi przepisami i są wolne od jakichkolwiek błędów rachunkowych. Zasady przyznawania prawa do emerytury, jak również sposób ustalania wysokości świadczenia, były już wielokrotnie wyjaśniane ubezpieczonemu, zarówno

w uzasadnieniach spornych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak i kolejnych wyrokach sądowych. Dodać trzeba, że subiektywne przekonanie **S. D.**

o błędnym wyliczeniu wysokości przyznanej mu emerytury nie znajduje oparcia w treści obowiązujących w chwili obecnej przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a co za tym idzie nie może skutkować oczekiwaną przez apelującego zmianą zaskarżonego wyroku. Jak już wspomniano, prawidłowość obliczeń organu rentowego stanowiła już przedmiot kontroli w toku trzykrotnych postępowań odwoławczych oraz postępowania apelacyjnego (w sprawach: VIII U 2104/07, VIII U 2258/09, VIII U 2766/12 oraz III AUa 1017/08). Żadne z dotychczasowych orzeczeń nie wykazało błędu w wysokości wypłacanej **S. D.** emerytury.

Dodać należy, że Sąd Okręgowy, oddalając odwołanie ubezpieczonego prawidłowo zastosował się do treści art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie

z przywołanym przepisem wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie,

z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego (1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, (2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

z uwzględnieniem art. 176, (3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. W ustalonym stanie sprawy przepis ten nie może znaleźć zastosowania. Żądanie wyliczenia emerytury w sposób wskazany w kolejnych wnioskach nie realizuje, bowiem przesłanki, zgodnie z którą wskaźnik podstawy wymiaru powinien być wyższy od poprzednio obliczonego.

Odnosząc się zaś na zakończenie niniejszych rozważań do kwestii zarzutu dotyczącego rzekomo błędnie zastosowanej kwoty bazowej wskazać należy, że zarzut ten nie jest zasadny. Słusznie bowiem wskazał Sąd I instancji, że jednoznaczne brzmienie przepisu art. 111 ust. 2 wskazuje, iż przeliczenie mogłoby być dokonane jedynie przy zastosowaniu kwoty bazowej ostatnio przyjętej do obliczenia świadczenia tj. zwaloryzowanej kwoty bazowej 717,16 zł, nie zaś kwoty obowiązującej w chwili nabycia prawa do emerytury tj. kwoty obowiązującej w 2007 r. Sąd Apelacyjny w składzie tu obecnym w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z 5 kwietnia 2007 r. w sprawie I UZP 7/06 (opubl. w OSNP 2007/17-18/256, LEX 244481), w myśl której na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r., emeryt pobierający wcześniej rentę z tytułu niezdolności do pracy nie ma prawa do ponownego obliczenia (przeliczenia) emerytury, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych

z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym złożył wniosek o rentę. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę

z tytułu niezdolności do pracy, można ustalić na nowo (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w punkcie 1) dla tego nowego świadczenia (emerytury), z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o

emeryturę, tylko przy zachowaniu zasad określonych w jej art. 15. W przedmiotowej sprawie nie doszło do ustalenia emerytury „na nowo” stosownie do przywołanego w uchwale przepisu art. 21 ust. 1 pkt. 2 ustawy. Najkorzystniejszy wariant stanowiło przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego na potrzeby dotychczas pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy. To zaś implikuje konieczność zastosowania kwoty bazowej obowiązującej w chwili nabycia prawa do rzeczony renty, nie zaś z chwili uzyskania prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny w Łodzi, uznając rozstrzygnięcie Sądu I instancji za słuszne i odpowiadające prawu, działając na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.